

оживени отъ най-разнообразни бозайни животни. Тукъ се движатъ носорози съ по два рога, а край тѣхъ грамадни глигани; тамъ по скалитѣ и дърветата скачатъ маймуни. Въ пещеритѣ се потайватъ хиени, а изъ горитѣ се чува гласа на свирепи плътояди, които на всѣка стѣпка дебнатъ плячката си. Стада отъ жирафи, хипариони²⁾ и миловидни антилопи пасли въ равнищата. Но между тогавашнитѣ животни най-величествени били грамаднитѣ динотери, придружени отъ мастодони. Отъ време на време се чува ужасниятъ ревъ на машаирода, чиито кучешки зѣби приличатъ на остри ятагани. И какви ли не още други живи същества попълватъ този разнороденъ животински миръ. Съ тѣхния гласъ се смѣсватъ пѣснитѣ на пойнитѣ птички. Но въ този концертъ отъ най-различни звукове липсва още гласътъ на човѣка. Съ други думи, Годри иска да каже, че въ края на третичната епоха човѣкъ не се е още появилъ на земята. Значи, много милиони години изтичатъ отъ появата на живота върху земята, докато най-после въ най-новата геологическа ера — четвъртичната — се появява най-великото творение: *първиятъ човѣкъ*.

Надаренъ съ повече мозъкъ, отколкото животнитѣ, човѣкътъ става господарь въ природата. Още въ самото начало на появата му той билъ обреченъ да води борба не само съ окръжаващитѣ го звѣрове, но и съ природнитѣ стихии. Тази борба му спомагала да се развива все повече и повече.

Въ продължение на десетки хилядилѣтия човѣкътъ използвалъ опита въ живота, дирилъ по-сигурни сръдства за борба, стремилъ се да направи живота си по-лекъ, поради това и душевнитѣ му дарования все повече и повече се развивали, и ние най-после виждаме човѣка въ вѣка на парата и електричество да владѣе

²⁾ Хипарионътъ е прадѣдъ на коня. Ималъ е кракъ съ три копита.